

Ти думаєш, деревам не болить?
Ти думаєш, деревам не болить?
Ти думаєш, в дерев немає серця? Та чую я - з корінь до верховіть –
Мій любий клен так жалібно трясеться...
Ну, заспокойсь! Ти рану вже промив.
Ще пройде дощ, і стане тобі краще!..
... Ішов хлопчина тут і гілку одломив.
Таке ледащо, сам не знає нащо...
До себе вабить лісова краса,
Дерева небо прихиляють низько.
Радіє все ...Але я бачив сам,
Як ліс ридав, як плакали берізки.
Від сліз беріз так солодко було
тим сокопивцям, що не знають жалю,
Що позабувши про добро і зло,
Ножа встромляють в кору наче жало.
Комусь повужчав шлях - і на пролом!
Від лісу вже відрізано краєць.
Машини йдуть, неначе бурелом...
Держись, дубки, тікай, сороко й заєць!
Ти, хлопче мій, із лісом подружи,
За дихання своє віддячуй.
Залиш отут, в казковості стежин,
В цій дивині, ти погляд свій гарячий.
Трудом тяжким посаджено колись...
Тепер тут медозбір - і повні чаша!
Ти шапку скинь і низько поклонись,
Бо ліс - це світлий храм. Святиня наша.
Пливуть ліси... За ними ген степи...
Ти в лісі задарма не зріж ялину.
Природа скрізь одна. Гляди не наступи
Ні на чебрець, ні на гнучку билинку.
Твої онуки тут гулятимуть навкруг,
Хай пройдуть і твоїм щасливим слідом.
Хай їх ласкає ліс, хай їх голубить луг,
Збережені навек дбайливим дідом!

Валентин Бичко